

KIS TRAJ

BÁBU FÖRÖSZTÉS. (Lásd a 143. l.)

MATYI ÉS PETI

vagy :

az élet egy korálszigeten.

(Folytatása.)

FEDÉLZETEN ez időben sok dörmögés és mormogás folyt a legénység közt s néhány matróz, bölcsebbnek tartván magáta tisztelnél, váltig bizonyitgatta, hogy a kapitány nem jó irányban vezeti a hajót, hogy nagyon közel vannak az afrikai partokhoz és belejutottak abba a félelmes helybe, hol soha sem fuj mérsékelt szél, hanem vagy tökéletes szélesend, vagy rettenetes zivatar uralkodik, mikor aztán akkora csöppekben hull az eső, mint a kalarábé. Mivel pedig az égbolton még mindig egyetlen felhőske sem mutatkozott, hanem a nap süttött rettenetes forrón, a többi matróz aztán azt felelte az elégedetleneknek, hogy bizony jó volna, ha már egyszer esnék, akár olyan csöppekben is, mint a dinnye, vagy ha épen jó leves dinnye esnék, annál jobb volna.

Ezen unalmas idő körülbelől két hétig tartott s ezalatt csak néha-néha fordult elő egy vagy más apró kaland, mely aztán mulattatta a legénységet. Így például egy napon eszébe jutott Andor urfinak és a doktornak, hogy jó volna megfürdeni a tengerben. A kapitány nem ellenezte, de figyelmezteté őket, hogy a hajó közelében czápák

uszkálnak, ezekkel pedig nem igen tanácsos közelebbi ismeretségbe jutni.

„Bizza csak reám,“ szolt Andor urfi, „majd segíték én a bajon, csak adjon nekem kapitány ur nagy vitorlát.“

„Tessék! Válasszon magának, most ugy sines szükségünk egyre sem.“

Andor urfi kiválasztotta a legnagyobb vitorlát, mely akkora volt, hogy bizony akármely pesti ház udvarát be lehetett volna teríteni vele; azután jól bedugaszolt üres hordókat bocsáttatott le a vízre s a vitorla széleit ezekre erősítetté, míg a közepe mélyen beesett a vízbe és így pompás, óriási fürdőkádat képezett, melybe czápa uraimék be nem mehettek. Andor urfi, a doktor és a főkormányos szálltak be először a furesa fürdőkádba s miután jól kilubiczkolták magukat, visszatértek a fedélzetre. Ekkor a kapitány megengedte a legénységnek, hogy aki tud uszni és akar fürödni, most megteheti. Jakab mester, ki jó uszó volt, kapott rajta, s Matyi és Peti siettek utána; de kívülök még csak ketten-hárman próbálták a mulatságot, mert a tengerészek, ámbár egész életüket vízen töltik, általában nem szeretnek vízben lenni s a mi még furesább, ritkán tudnak jól uszni.

Mialatt Jakab mester és a többiek lenn uszkáltak, Baltás gazda azzal mulatott, hogy erős horogra rácsalni igyekezett hatalmas czápát, mely ott ólalkodott a hajó körül s kétségkívül boszankodott, hogy a vi-

torlavászon miatt nem tudja bekapni a fürdő embereket. Baltás gazda már vagy harmadszor kiáltotta le: „Vigyázzatok! czápa jár közel!” de azok ott lenn nem figyeltek reá, jól tudván, hogy a czápa szája olyan sajátos alkotásu, hogy a vitorlát nem tudja átharapni. Matyi és Peti tehát még jó ideig pacskoltak a vízben, uszkáltak, játszottak, bolondoztak még a máskor oly mord Jakab mesterrel is, míg végre lekiáltott a kapitány:

„Fiúk! Elég volt már, jertek ki a vízből!”

E parancsra Matyi és Peti meg a többi fürdőzők végre kimásztak a vízből, csak Jakab mester egymaga maradt lenn s fölkiáltott:

„Csak még néhány perczig, kapitány ur! Most legkellemesebb, mert magam vagyok . . . mindjárt kimegyek!”

Jakab mester nagyon büszke volt arra, milyen jól tud ő uszni s most fitogtatta ügyességét; de alig mult bele néhány percz, midőn egyszerre nagyot ordított és magasra röpült a levegőben, mintha löporral fölrobbantották volna. A czápa alkalmasint mindenképen hozzá akart fézni s nagyot döfött a vitorlán. Jakab mester pedig szerencsétlenségre oly nagyot bukfenczezett a levegőben, hogy kívül esett a vitorlán s a czápa egy pillanat alatt már ott termett közelében; de a vitéz másodkormányos nem veszté el lélekjelenlétét, hamar megragadta a vitorlát s egy ugrással ismét bent és biztonságban volt.

Fent a hajón persze ezalatt nagy izgalomban voltak s folyton kiáltották: „A czápa! a czápa!” Különösen Baltás gazda, ki még mindig kezében tartotta a horgot, nagyot ijedt, mikor látta Jakab mester veszedelmét. A derék hajóács mindenkép segíteni akart, de hamarosan nem tudta, mivel vonja el Jakab mesterről a czápa figyelmét. Épen e pillanatban jelent meg Bogrács bácsi, egy tálon gyönyörű, nagy sült husdarabot vive a kapitány asztalára ebédre; Baltás gazda nem sokat gondolkozott, hanem Bogrács bácsi nem csekély meglepetésére gyorsan megragadta az illatos sültet, rátűzte a horogra és a czápa közelébe dobta. Czápa komának tetszett a csere, abbahagyta Jakab mester üldözését s bekapta horgostul a sült hust.

Alig kapaszkodott föl Jakab mester a fedélzetre, Baltás gazda ujongva kiáltá:

„A czápa! Meg van fogva a czápa! Segítség!”

Alig birta már a horog kötelét tartani, úgy rángatta azt a rajta vesztett czápa; négyen vagy öten hamar odaugrottak s nagy erőfeszítéssel fölhúzták a fedélzetre a veszedelmes szörnyeteget, mely közel tizenhat láb hosszú volt. Legmulatságosabb volt pedig az, hogy a czápa még mindig szájában tartotta a sült hust s ezt a matrózok jóízűen megették Bogrács bácsi nagy bosszuságára, ki persze a kapitánynak már föl nem találhatott oly sültet, melybe a czápa

beleharapott. A czápát aztán szétbon-
czolták s egyes darabjait megsütötték;
Matyi is kapott belőle, de nem igen
jónak találta; nem bírta lenyelni, még
ha nem hallotta volna is, hogy a
czápa meg szokta enni a szerencsétlen,
vizbeesett matrózokat; Jakab mester

is beszélt, hogy egyszer másfél na-
pot töltött egy elmerülő hajó árbo-
czának tetején, mialatt lenn a viz-
ben három éhes czápa leste, mikor
fog már lepotyanni a tengerbe.

A kapitány inkább tréfára vette

(Folytatás a 134. lapon.)

„Baltás gazda nem sokat gondolkozott, hanem Bogrács bácsi nem csekély meglepetésére, gyorsan megragadta az illatos sütitet.“ (Lásd 131. l.)

A Kis Arczképfestő. (Lásd a 143. l.)

ásfél na-
ajó árbo-
n a viz-
e, mikor
erbe.
ára vette

ére, gyorsan

(Folytatás a 132. laphoz.)

az egész esetet s e szavakkal fogaáta Jakab mestert:

„No Jakab, maga szerencsésen járt, de én elvesztettem jó sültemet; máskor majd csak olyan időben próbálgasson effélét, mikor én már megébedeltem.“

Mielőtt még egy másik kaland elbeszéléséhez tognánk, idején lesz elmondani, mily véleményben voltak a matrózok az ő tisztjeikről. Első ember volt a hajón a kapitány, ki büszke is volt az ő állására és tengerészeti tudományára; de bár élete nagyobb részét tengeren töltötte, a legénység mégis azt állította, hogy bizony a kapitány ur nem egészen jól érti a dolgát; nem is nagyon szerették, mert jó ember volt ugyan s nem büntette embereit, ha csak épen elkerülhetlen nem volt; de másrészt roppant fővényiségével mindent elrontott és sokszor elégedetlenséget támasztott. A főkormányos igen szigorú, de igazságos ember volt, azért őt jobban is szerették. A másodkormányost, Jakab mestert sem nem szerették, sem nem gyűlölték, mint afféle közönséges embert, ki azonbau ügyes tengerész és bor mellett jó czimbora is volt. De annál inkább gyűlölték a hajóorvost, ki ügyes ember volt ugyan a maga szakjában, de nagyon durván bánt a közmatrózokkal s nem akarta fölfogni, hogy azok is csak emberek. Andor urfi ellenkezőleg nagyon nyájas volt mindenki iránt, de azért őt sem szerették, mert csak afféle fölösleges te-

hernek nézték, ki semmit sem használt a hajón. Legkedveltebb ember volt valamennyi közt Bogrács bácsi, a főszakács, ki mindig nyájas és szíves volt, mindenkin segített, a mikor tudott s ezért hozzá úgy ragaszkodott az egész legénység, mintha édes atyjok volt volna.

(Folytatása következik.)

A „KARDOS“ KUTYA ÉS A DARÁZS

(Képpel a 140. l.)

Az ő hordó-kastélyában
Ül Kardos és szundikál! —
Egyszerre a füle körül
Valami csak muzsikál.

Ejnye, ugyan ki dorombol?
Ez a zenész ki lehet?
Kutya fékom! Egy rossz darázs
Boszantja a fületem.

Züm-brüm, zum-brum — így a rovar;
Hm, ez boszantó dolog.
Brüm-züm, brum-zum döng a darázs —
Kardos mérgesen morog.

Darázs, darázs, — ha jót akarsz
Ne zümmögj Kardos körül,
Mert bizony a muzsikaszó
Még az éltedbe kerül.

De csak henczeg — nem hiába
Hogy vak darázs a neve, —
Csak döng, csak zümmög a kába,
Az ostoba nagy legye!

Egyszerre csak, haragjában.
Az eb gyorsan kap felé —
Száját kapuként kinyitja,
S a darázst — kaff! — lenyelé!

ETEL ÉS NETTI,

vagy:

mi lett a rosz rétesből.

HAJ DE rosz ez a rétes, mama! Én nem tudom megenni . . . ez nem enni való!

„És mért nem jó, Etelka? Hiszen te nagyon szereted a mazsolás rétest.“

„Szeretem, de ez rosz, roszul van sütve, vagy a vaj nem friss benne . . . én nem tudom, de rosz, nekem nem kell, én nem eszem meg.“

Ezzel a kis leány haragosan ledobta villáját és durczás pofát vágott. A mama komolyan nézett rá, de nem szólt, hanem a kis Tónihoz fordult:

„Jó a rétes, Tónikám?“

„Oh, pompás, nagyon jó! Szabad majd kérnem még belőle, ha ezt megettem?“

„A létesz nadon jó, iden jó,“ szolt a piczi Mariska is, mialatt igyekezett gyorsan teletömni bendőcskéjét a jó tésztaállal, hogy majd ő is kapjon még másodszor, ne csak Tónika.

„Ha nektek jó, én nem bánom . . . csak azért mondjátok, hogy engem boszantsatok; pedig csak azért is rosz, és én nem eszem, nekem nem kell,“ szolt Etel durczásan, mialatt homlokát csunyan összeránczolgatá.

„Borcsa, vedd el a tányért Etelka elől és tedd oda félre a pohárszékre,“ szolt a mama s a tányér a szép da-

rab mazsolás rétesrel csakhamar ott integetett a távolból.

„A mazsolaszőlőt megeszem róla, ha megengedi mama,“ szolt meg Etel.

„Nem engedem.“

„Ugy hát még egy darabka sültet kérek.“

„Abból eleget ettél; a sok kövér hús megárt; tudod, az orvos is intett.“

„Tud is az az orvos valamit. Ha én nagy leszek, soha sem hallgatok majd orvosra, hanem eszem, ami tetszik. Hát mit kaphatnék még, mama? Éhes vagyok.“

„Ott van előtted a kenyér, azt megeheted.“

„Kenyérrel lakjam jól ebédre? Nem kell kenyér, durczáskodott tovább a kis leány, de anyja nem figyelt többé rá, hanem adott még egy jókora darab rétest Tóninak, aztán a kis Mariskának, kik mindketten ragyogó arczczal s nagy gyorsasággal tüntették el a jó ételt.

Ezalatt Etel folyton makranczoskodott s mindenképen igyekezett anyját boszantani. Először a villával hadonázott, míg végre leejtette tányérjára, úgy hogy ez majd összetört, Mariska pedig majd leesett a székről ijedtében.

„Borcsa, vidd el a villát Etelkától,“ szolt a mama.

Erre Etel hátradőlt s magához húzván egy üres széket, ezt kezdte forgatni és forgatta addig-addig, míg egyszerre a szék kisiklott kezéből s nagyot zuhant a földre, úgy hogy

(Folytatás a 138. lapon.)

„A ház csinos kert közepén állott s a gyermekek vigan játszadozhattak a zöld pázsiton.“ (L. 138. l.)

A MI KIS BETEGÜNK.

„Doktor bácsi, édes!
Palikánk beteg.
Doktor bácsi, kedves,
Óh, gyógyítsa meg!” (L. 142. l.)

(Folytatás a 135. laphoz.)

Tóni és Mariska szinte összerenzen-tek s a kis kanári madár is kíváncsian kandikált ki kalitkájából, valjon mi történik ott? A jó anya ekkor is még egészen nyugodtan parancsolá:

„Boresa, tedd félre ezt a széket.“

A szobaleány félretette a széket, csodálkozva titkon a fölött, hogy ur-nője mikép tudja oly sokáig meg-örzeni türelmét. Etel kisasszony pedig egyáltalában nem látszott észretérni akarni, hanem folyton sötét arcokat vágott, s szinte látszott rajta a ha-rag és elfojtott méreg, mivelhogy nem történik minden az ő akarata szerint. Szerencse, hogy apja épen el-utazott volt, mert bizony keményen megbüntette volna.

Etelka szüleivel és testvéreivel szép talusi jószágban laktak, a ház csinos kert közepén állott s a gyer-mekek vígan játszadozhattak a zöld pázsiton. Most ugyan már tél felé járt az idő s kint hűvös volt; de a tágas, kellemes szobákban is kényel-mesen játszhattak s ott volt a szép kis kanári madár, mely vígan dalol-gatott nekik. Hogyis lehetett ily jó élet mellett olyan durczásnak lenni!

Ebéd után a mama egyetmást rendezgetett s még mindig úgy tett, mintha Etel duzzogását észre sem vette volna. Azután fölöltözött s egy-szerre beszólt a gyermekek szobájába:

„Én kimegyek Etel, nem akarsz kissé sétálni?“

„Oh igen, mama!“ kiáltott Etel s a haragos felhők rögtön eltűntek

homlokáról, mert a mamával kísé-tálni nagyon szeretett. Gyorsan fel-öltötte köpenyét, kalapot tett fejére, kis piros kendőt kötött nyakára és oly csinos kis leányka volt, hogy senki sem ismert volna rá arra a durczás Etelkára. Néhány perc múlva ott termett anyja mellett, ki egyik kezében egy darab ruhaszövetet, a má-sikban kis kosarat tartott.

„Majd én viszem az egyiket, mama; igen?“ szólt Etelka.

„Jól van, vidd ezt a szövetet,“ felelt a mama, mialatt a befödött ko-sárkát gondosan kezében tartotta.

„Hová megyünk?“ kérdé ismét Etel.

„Zsuzsa asszonyhoz, aki beteg és mint tudod, nagy szegénységben él kis leányával.“

Nekiindultak s a kertből kiérve, a mezőkön át egyenesen mentek a kis fehér házikóhoz, melyben a szegény Zsuzsa asszony lakott. A séta nagyon kellemes volt a száraz, kissé már fa-gyott talajon s Etel vígan ugrándo-zott, míg anyja kissé komoly volt s azon tűnődött, valjon eszébe fog-e már egyszer jutni Etelnek, mily helytele-nül viselte magát az ebédnél. Etelka azonban nem látszott most arra gon-dolni és anyja nem szólt még most sem.

Elértek a házikóhoz s amint az udvarba léptek, kis leány jött elő-jök, körülbelül olyan idős, mint Etel; szegényesen, de tisztán volt il-tözve s nagyon látszott örülni a látogatásnak.

„No's, hogy van édes anyád, Örzszi?“ kérdé Etel mamája.

„Már kissé jobbaeszkán van, már föl is kelt az ágyból . . . ha talán tet-szenék belölkerülni. . .“

„Bemegyek bizony, azért jöttem. De hát te hogy vagy, Örzsikém?“

„Oh köszönöm kérdését, nekem semmi bajom.“

„Volt ma ebédetek?“

„Most főz éppen édes anyám . . . kaptunk a kántornétól egy kis zsírt, meg lisztet, meg tojást, meg turót és így pompás ebédünk lesz . . . turós csusza! Ez bizony jobb, mint a száraz kenyér, ámbar akkor sem szabad zugolódunk, ha nincs egyebünk kenyérnél.“

„Hát ezt a rétest megennéd-e?“ szolt Etel anyja, elővonna a kosárból azt a szép darab rétest, melyet délben Etel nem akart megenni.

„Oh! hogy ne!“ kiáltott Örzsike és szeme sugárzott azon gondolatra, hogy ezt a pompás falatot megkaphatja.

„No's, hát itt van kedves gyermekem, edd meg,“ s ezzel odaadta neki a rétest. „Én most bemegyek anyádhoz, te azalatt edd meg a rétest; Etel addig itt marad veled.“

Képzeltetni, mennyire meg volt Etel zavarodva a rétes láttára; de nem szolt semmit s midőn anyja bement Zsuzsa asszonyhoz, Örzsike csakhamar hozzáfogott a réteshez, és mi-alatt jóízűen ropogtatá, beszédbe eredt Etel kisasszonynyal. Csakhamar vig-csevegés folyt köztök, míg a rétes mindig kisebb-kisebb lett; szegény Örzsike szentül állította, hogy soha életében még ily pompás ételt nem evett s majdnem megnyalta utána még

a tányért is, a tiz ujját meg bizony jól megszopogatta.

„No's, jó volt-e Örzsike?“ szolt Etel anyja, ki éppen kilépett a szobából.

„Oh! pompás! igen jó! köszönöm szépen!“ szolt Örzsike és ügyesen meghajtá magát.

„Nem volt valami avas vajszaga, vagy nem volt-e sületlen?“

„Oh dehogy! Nem is lehet jobbat képzelni sem. Még egyszer köszönöm szépen!“

„Ne nekem köszönd, Örzsikém, hanem Etelkának. Ez az ő rétese volt ma az ebédnél, neki köszönheted.“

Szegény Etel irult-pirult s szeretett volna száz mértföldnyire lenni, mikor Örzsike melegen hálálkodott neki.

Haza felé csöndesen, szó nélkül ment Etel anyja mellett; egészen elkomolyodott, gondolkozni látszott s anyja azt látta, hogy a kis leány kezdi észrevenni, mily hibát követett el délben. És csakugyan, még mielőtt hazaértek volna, Etel hirtelen megragadta anyja kezét és könyezve mondá:

„Kedves, édes mama! Bocsáss meg!“

„Mit, kedves leányom?“

„Délben olyan rossz, durczás voltam . . . tudom, hogy helytelen volt viseletem; jó volt az étel, csak én voltam makranczos. De beláttam hibámat és igyekezni fogok javulni!“

A mama megölelte és megcsókolta Etelt s a kis leány azután csakugyan egészen megváltozott s a makranczos, önző, durczás gyermekből szelid, szófó leányka lett.

„KARDOS” KUTYA ÉS A DARÁZS. (Lásd a 134. l.)

SZENDE MISI ÉS TORKOS MARCZI.

— A bolondos rimeket igazítsátok helyre magatok. —

(Folytatása.)

Nem is kérdi van-é honnét ;
Ebéd után kér ozsonnét.

Nem elég neki a kása,
Húst is kíván az ő hása.

Tejbe kását szeret nagyon —
De már mára elég lagyon.

Nini! szörnyű! krampampuli! . . .
Égő szeszszel tála tuli.

(Vége következik.)

BETŰTALÁNYOK.

1) $\frac{Y}{Me}$ 2) $\frac{F}{Jó}$

3) értet.

4)

Időjárási: **Ö**

5)

nem nem nem nem

A MI KIS BETEGÜNK.

(Képpel a 137. l.)

Doktor bácsi, édes!
Palikánk beteg.
Doktor bácsi, kedves,
Oh, gyógyítsa meg!

Kiesi mellecskéje
Oly nagyon zibál,
Sajg a szívünk kinos
Sohajtásinál.

Piros alma-arcza
Megfogyatkozott;
Kerek lába, karja
Sovány és aszott.

Doktor bácsi, drága.
Oh, gyógyítsa meg.
Oh, hadd legyen újra
Vig, pajkos gyerek!

A PÁLMAFA.

MULT számban közöltem egy képet, mely délővi sivatagban lévő forrást ábrázolt, körülte néhány szép pálmafával. Akkor csak a vizről meg a vizes tömlőkről beszéltem, most hát mondjunk néhány szót a pálmafáról is.

Mily szép és nemes fa a pálma! És kétségkívül, mert olyan szép, termékeny és hasznos, azért mondta az Ur, hogy az ő népe virágozzék, mint a pálmafa. Más fa vékony kis csemete képében kezdi meg életét s csak nagy sokára, lassanként vastagodik; a pálma mindjárt oly vastagságban tör elő, a milyen mindvégig marad, csakhogy persze még nem olyan magas. A többi fa sudarának hegye vékony, a pálma fent ép oly vastag, mint tövénél és 60 egész 100 láb magasságra nő egyenesen.

A pálma ágai 8 egész 20 láb hosszúak s mindig fölfelé nőnek; semmikép

sem lehet kieszközölni, hogy le a föld felé nőjenek. A levelek igen nagyok s bő árnyékot nyújtanak, melyre a pusztában vándorló embereknek ugyancsak szükségök is van, valamint a forrás üde vizére is, mely minden pálmafa-csoport mellett bizton található.

A pálmafa gyümölcse a datolya, mely csomókban nő a levelek alatt; Egyiptomban egy-egy pálmafa átlag négy-öt száz font datolyát terem évenként; a datolya pedig egyik fő élelmi szere a lakosság-nak Egyiptomban, ugy szintén Arabiában és Perzsiában is, míg magvával a tevét táplálják. Azt mondják, hogy a pálmafa körülbelől négyszázféle szolgálatot tesz az embernek; élelmi szert ad embernek és állatnak, leveleivel fűdi a kunyhókat, ugyancsak leveleiből kosarakat, seprőket stb. készítenek, míg az ágakból sétatobok, kalitkák, székek, kerítések készülnek; a törzsből, mely nem kemény mint más fáé, hanem szálakból áll, köteleket gyártanak, a törzsök nedvéből pedig szeszes italt, az „arabi“-t szűrik, mely az örmény és kopt nép kedvencz itala; ugyanabból készítik az erős pálmabort is.

A pálma ága a győzelem jelvényeül szolgál; a régi korban a nép palmaágakkal ment a háboruból diadalmasan hazatérő hadsereg elébe. — A pálmafa nagyon sokáig él s vannak ezer esztendőös példányok is.

AZ ARCZKÉP.

Sok század előtt nagy városban egy kereskedő halt meg, ki nagy vagyont hagyott maga után. Tudták ugyan, hogy az ő egyetlenegy fia utazáson van; de a városban a fiát arczról senki sem ismerte. Bizonyos idő múlva három ifjú jött a városba, és mindenik állítá, hogy ő a törvényes fiu és örökös. A bíró az atyának jól talált arczképet hozatá elő és így szólt:

„A ki hármatok közül azon jelt, melyet én itt e kép mellére rajzolandok, nyíllal keresztül verni tudja, azé legyen az örökség.“ Az első lőtt, és igen közel talált; a másik még közelebb; a harmadik pedig a czélozás közt reszketni kezdett s elhalaványodott és könyekre fakadván az ijat eldöbta magától, és mondá: „Nem, én nem löhetek; inkább az egész örökséget el akarom veszteni!“ Ekkor így szólt hozzá a bíró: „Nemes ifjú, te vagy az igazi fiú és örökös; a másik kettő, kik oly jól lőttek, nem azok. Mert az igazi fiu, atyjának szívét még festett képében sem bírja nyíllal keresztülverni.“

BÁBU-FÖRÖSZTÉS.

(Képpel a czimlapon.)

Ott a tál
Kis Viczám.
Mosakodjál
Jól meg ám.

Ottan áll
Kis Viczám;
Mosakodjál
Szép tisztán.

Soha ily
Kis Viczát!
Kormos arczod
És ruhád!

Lotty bele
Ízibe.
A tál hideg
Vizibe.

Viczánkol
A Vicza,
Egyet fürdik,
S tiszta a!

Pics, pacs,
Klics, klacs!
Viczám már is,
Tiszta vagy.

A KIS ARCZKÉPFESTŐ.

(Képpel a 133. l.)

„MÁR AKÁR hiszi kedves Forgó bácsi, akár nem, az szent igaz, hogy én, tudniillik a kis Misi, született festő vagyok. Most ugyan először van ecset a kezemben, de azért mégis tudom, hogyan kell festeni. No bizony! Hát mi kell ahhoz egyéb, mint egy darab vászon, egypár darab festék, meg jó vastag ecset. Hogyha ez mind megvan, a többi magától megjő. Legfeljebb még fölteszem a rajztanító ur szemüvegét is, — így ni. Most aztán hozzáfoghatunk a munkához.“

Lefestem Berta néni kis pumi kutyáját. Pumi! ide gyere! Állj ide szépen, Pumi! Ne mozdulj, mert különben görbe szád lesz a képen.

Igy! Most aztán dologra . . . Csak állj szépen, Pumi! Ide egy vonás, meg ide, meg ide; itt egy vastag folt, itt egy másik, így! A szemek készen vannak; most kis barna foltot a közepébe, erre meg kis fehér foltocskát, — így; készen van a homlok és az orr, meg a száj. Nagyon jól sikerült.

Most a fülekre kerül a sor . . . no szólj, Pumi, milyen füleket fessek neked? Barnát vagy szürkét? Tudod mit? Az egyik barna lesz, a másik szürke, legalább válogathatsz. No, ide nézz Pumi! a fejed készen van. Ugy-e pompásan eltaláltam? Majdnem megszólal, azaz hogy ugat!

Hanem most jön a test! Te tarka kutya vagy, Pumi, és hol veszek én tarka színt? Itt csak zöld, vagy piros, vagy fekete van, de tarka nincs. No, tudod mit? Zöld testet festek neked, arra büszke lehetsz, mert ilyen kutya nincs és nem volt még soha.

Igy ni! most már pihenhetünk, Pumi; a nagy munka készen van.

Mit ábrázol e rajzolat?

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*.
Ara negyedévre 1 frt.

➡ Megjelen hetenkint egyszer 16 oldalon. ➡